

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Krønikens Gienmæle

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 66. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1813_208-txt-shoot-idm1565/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

let troer, at Propheternes og Apostlernes Ord ere guddommelig, aldeles usvigelig Sandhed, at hver som troer dette og tænker alvorlig efter, maa indse, at hvært Ord, hvor Dom somstrider dere imod maa være Logn, ja at Intet i aandelige Ting er upaatvibeslig vist, uden det har sin Hjemmeler, men at alt derimod som har det er ligefrem upaatvibeslig vist. En nødvendig Folge af denne Indsigt er, at Man i al sin Skrifte har Bibelen for sine, og daglig mere undervist om sin Gang til Voldfarelse, aldrig troer sig selv, men kun Bibelen. Saaledes arbeider jeg, enten jeg skriver Prædiken, eller Digte, eller Historie, og det nyttet da slet ikke at tale til mig om min Skrifte uden med Bibelen i Haand, thi andre Beviser kan jeg ikke bryde mig om. Naar Man kan bevise at jeg har sagt Noget som strider mod Bibelens klare Ord, da skal jeg kalde det tilbage som Logn, og villig taale al Beklædelse, thi da har jeg synet om det end var overvidt; eller kan Man bevise, at jeg har udgivet noget forvis Sandhed, som ikke støtter sig paa Bibelens klare Ord, da skal jeg bekende Overhelsen og andre Bestemtheden; men naar jeg kan bevise at min Tale ei strider imod, men flyder af Bibelen, da gienkalder jeg ikke et Ord, udlætter ikke en Tordel, thi dermed gjorde jeg Gud til en Logner og det bevere Han mig fra.

Das Wort sie sollen lassen stahn

Und kein'n Dank dazu haben.

At jeg nu maa finde mig i at dommes som et dadlesygt, ukærligt Menneste er ligefrem; saaledes har ventelig Pharisæer og Skriftkloge domt om

Jesus selv, og en Ejener er ikke bedre end hans Herre; saa har Verden domt om alle Guds Ords frimodige Ejenere, derved maa jeg da ikke krympe mig, men trøste mig ved, at Verdens Vensteb er Guds Kjendstab, trøste mig ved den Bisped, at enddog jeg ingenlunde har grebet det, har der dog aldrig været mere Kærlighed i mit Hjerte baade til Gud og Mæsten end just siden jeg ansees for ukærlig, og med Guds-Hjelp skal baade min Omgangselse og min Maade at fridse paa bevis, at Kærligheden ikke tager af, men vores alt som det nye Menneste i Christo Jesu. Lad saa Verden murre og knurte: den kan jo ikke andet, den ved ikke hvad det er at este Gud og Mæsten, den forstaer kun at ikke Verden og sit Kjend og hvor denne Kærlighed ikke vises, mene de, der maa være Bitterhed og Had og Kule. Nu Had er der vist nok et brændende, undslukkeligt Had til alt Onde, til alt hvad der staer Gud imod, og vil forberede Menneskenes Sjæle, men der Had har Guds selv i aller-høieste Grad, netop fordi Han er Kærlighed, og er der God og Ondt til, da ved jeg vistlig ikke hvorledes Man skulle este det ene, uden at have det andet, Man maatte da ville tiene to Herrer, men det siger Jesus gaar ikke an, man maatte være lunken, hverken cold eller varm, men da siger Jesus: jeg vil udspye Dig af min Mund; og hvem som har fornunnet hvor godt der er hos Ham at være, lader sig vist heller udspye af Verden, om han ikke er den største blandt Daarer.

E 2

